

port, der blev offentliggjort. Det var sådan set det, der var pointen, og ikke, hvorvidt hr. Jensby tror på undertegnede eller ej.

Det, der jo er problemet, er bare, at OSCE også var der sidste gang. Og derfor er vores problem: Hvordan undgår vi, at det her gentager sig? Og det handler altså om magtforholdene, og dér kan vi selvfølgelig diskutere, om soldater kan være med til at ændre magtforholdene i den rigtige retning. Præcis. Men så er det da også vigtigt, at man ved, hvem der er fjenden. Så er det da vigtigt, at man kan sige: Hvem er det, man skal afvæbne i syd, og hvem skal man ikke afvæbne? Og dér må jeg altså bare beklage, at det centrale spørgsmål vil Venstre ikke svare på.

(Kort bemærkning).

Villy Søvndal (SF):

Det er i sagens natur svært at fortsætte en diskussion med én, der nægter at fortsætte. Det er så også en måde at strække våben på. Jeg synes, det er lidt bedrøveligt, for en demokratisk debat har jo bl.a. til hensigt at afprøve et synspunkts holdbarhed i en diskussion. Det har den i allerhøjeste grad, når vi står over for denne type af vanskelige spørgsmål.

Jeg synes også, det har været en svær diskussion, men ikke at ville afprøve sit synspunkts holdbarhed synes jeg er betænkeligt; men jeg venter på, at udenrigsministeren på et tidspunkt vil fremkomme med udenrigsministerens syn på de afholdte valg i maj 1996. Jeg tror ikke, der er nogen regeringsrepræsentant i Europa, der vil vove sig ud i det standpunkt, at det var ordentlige, anstændige valg.

Jens Jørgensen (KF):

Jeg vil gerne tage mit udgangspunkt dels i den historiebog, der findes over Europas historie igennem århundreder, og dels vil jeg lidt senere tage mit udgangspunkt i holdninger fra dansk side til international deltagelse. Det er min oplevelse gennem mange års arbejde, at man ikke skal blade mange sider ind i historiens bog om Europa i de sidste århundreder, før øjet og interessen og indimellem frygten, angsten og desperationen igen og igen sætter fokus på Balkanområdet. Vi behøver ikke gå til mordet i Sarajevo i 1914 som det eneste. Der er – og nu bruger jeg et forkert udtryk: en perlerække, jeg burde finde noget helt andet – en række af begivenheder, som burde mane det samlede Folketing til eftertanke. Og så vil jeg godt sige: Og til ansvarlighed.

Hvis man kigger lidt i områdets kulturhistorie, så er det en historie om forskellige religioner, der krydses efter fuldstændig irrationelle linjer. Det er sproggrænser, det er økonomiske barrierer, og først og fremmest var det i en periode igennem århundreder en frontlinje, der på et tidspunkt lå lige syd for Wien og ellers lagde sig med variationer nede i Balkan.

Det meste af det 19. århundrede fra omkring 1848 med spirer tilbage i 1830 og i perioden fra 1848 og fremefter er historien om borgerkrige eller borgerkrigs-lignende tilstande. Man skal ikke blade meget i Jugoslaviens historie, før man finder ud af for det områdes vedkommende, at det var en speciel situation – krigen – og en speciel person, Josip Broz Tito, der i virkeligheden holdt sammen på det med sin personlige autoritet.

Hvis man opfatter Albanien som et lukket land med nogle meget skarpe firkantede grænser og tror, at der ikke er religiøse modsætninger, kulturelle modsætninger, historiske, befolkningsmæssige og sproglige modsætninger, så tager man fejl.

Og derfor går jeg over i den næste vinkel i det her tema, som går på, at vi må vise ansvarlighed, før det bliver en krudttønde, der eksploderer. Jeg synes, at verdenshistorien har givet os eksempler nok på, at man har ventet længe nok. Det vil sige, at man har været ikke bare sig selv, men sig selv nok.

Derfor er det for mig og for Det Konservative Folkeparti en given sag, at vi vil støtte den her aktion. Vi tager afsæt i, at det ikke var den danske regering, der opfandt, at nu skulle man til Albanien. Vi tager afsæt i, at der sidder en regering. Den kommer med en anmodning. Den er behandlet af en række OSCE-lande. Den er behandlet i FN. Der står et internationalt samfund bag.

Jeg tror, det er nødvendigt, at man ser det i det perspektiv og tør tage et medansvar. 65 personer fra det danske forsvar skal derved. Man har erfaring og viden, fordi det danske forsvar har været involveret andre steder i Europa. Dygtigt, godt, med vilje og evne til at samarbejde og med vilje og evne til at løse problemerne på det højeste niveau.

Må jeg så lidt polemisk sige, at for mit vedkommende ligger det sådan, at man selvfølgelig godt kan pege på, som nogle har gjort, at der er ballade og morals, som nogle siger, og andre siger, at der ingen problemer er, men man skal lige hæfte sig en lille bitte smule ved kronologi-